

Ondřej Čarňanský

Po stopách Tour de France

Letos jsem si vyzkoušel na vlastní kůži pocity profesionálních cyklistů na Tour de France. S partičkou nadšenců jsme jeli přejezd Pyrenejí – od Atlantiku až ke Středozemnímu moři.

Sedím z jara v restauraci na Mallorce a tlachám s německým kamarádem. Když vtom se zeptá, jestli bych s ním chtěl jet přejezd Pyrenejí. „Jasně, že jo! Zdolat všechny slavné kopce Tour de France, to je sen snad každého cyklisty.“ O tři měsíce později sedím za volantem mikrobusu a společně s dalšími 12 nadšenci se řítíme vstříc novému dobrodružství. Čeká nás téměř 900 kilometrů, bezmála 18 000 výškových metrů a nezapomenutelný životní zážitek. V osmi etapách přejezdu od Atlantského oceánu až ke Středozemnímu moři. Budeme šlapat za vedra a vlhkosti připomínající parní lázeň, ale také v mléčné husté mlze a zimě. Projedeme všechny legendární průsmyky pyrenejské části Tour de France, v kterých si budou cyklističtí fandové vybírat nejlepší místo pro svůj obytný vůz už několik dnů před tím, než tudy povede některá z etap slavného závodu.

Poklidný venkov plný nebezpečných zvířat

Pyreneje nejsou možná tak nádherné hory jako zubaté a do růžova zbarvené italské Dolomity, zato je tu ale klid. Zvlášť v horách, mimo hlavní tahy, můžete jet třeba deset kilometrů, aniž byste potkali auto. Občas budete mít pocit, jako by se tu úplně zastavil čas. A právě to dělá z Pyrenejí úžasné místo pro cykloturistiku. Snad jedinou nevýhodou je větší vzdálenost – z Prahy 1 800 kilometrů po dálnici.

Nebezpečnější než auta jsou zvířata. Strašena hovicí si se svým obřím pozadím přes půl silnice není ničím výjimečným. O volně pohybující se zvířata tu rozhodně není nouze. A nemusí to být jen krávy, které si nedělají těžkou hlavu

vůbec z ničeho. Nepříjemné pády mají někdy na svědomí ovce pasoucí se u krajnice, proto je třeba do všech zatáček najíždět s rezervou. Nezapomenutelný zážitek si můžete odvézt i z horského parkoviště. To když se zdánlivě milý koník nebo osel rozhodne, že se potřebuje podrbat nebo si obrousit kopyta – třeba o kolo nebo kapotu vašeho auta.

Francouzská kuchyně – kuřecí variace

Na cestě nás čekalo devět různých hotelů, devět snídaní a večerů. Obavy z jednoho croissantu, marmeládky v plastové vaničce a malého kafe byly zbytečné. Ve Francii se nasnídáte vydatně, i když někdy jen nasladko. Sýr nebo šunka nejsou všude standardem. Jestli vám bude snad ráno chybět maso, tak večer to doženete. V průměrném hotelu vás čeká kolem pěti chodů, takže u stolování začnete přemýšlet, jestli bylo těžší ujet porci sto kilometrů v horách, nebo zdolat tu nálož na talíři. Tím nejoblíbenějším masem je očividně kuře, které jsme měli snad každý večer. Na obavy z požívání žabích stehýnek, šneků nebo jiných kulinářských zážitků můžete v dvou- i tříhvězdičkových hotelích zapomenout. V horách vás čeká spíš fortelná domácí kuchyně. Milým zvykem tu je podávání karafy s vodou, za kterou nemusíte platit.

Řidič, psycholog, servisman a strejda pro všechno v jedné osobě

Čekal jsem, že po pár dnech opadne počáteční nadšení a „účastníci zájezdu“ už nebudou chtít vstávat v 7 ráno, aby mohli kolem půl deváté nasednout na kolo. Realita byla opačná.

Jen s přibývajícím dnem a kilometry bylo u každé další snídani ospanlivější ticho. Pak následoval vždy stejný rituál. Rychle sbalit věci a naskládat zavazadla do auta. Ještě rychlá porada, na které se dohodla místa na trase, kde bude čekat „sběrný“ mikrobús. A pak už odjezd. Všichni na kolech, já obvykle za volantem, ale i tak jsem se rozhodně nenudil.

Moje první povinnost? Před první domluvenou zastávkou nakoupit dostatek balené vody a banánů – tak 30 až 40 kousků. U kasy to vypadalo, jako kdybych nakupoval svačtinu do pavilonu opic. A pak to začalo. Být na správném místě a v dohodnutý čas bylo někdy o nervy. Zvlášť když se navigace rozhodla pro jinou cestu nebo v horách beznadějně ztratila signál. Pak nezbyvá udržet si dobrou náladu, nejen pro sebe, ale hlavně pro ostatní. To když jsem čekal na vrcholku třeba hodinu a půl, než přijedou všichni a občerství se. Anebo se několikrát vracet pro odpadlíky, kterým došlo

v některém z kopců síly. Ti ale neměli většinou moc dobrou náladu, takže je bylo třeba psychicky podpořit a pochválit jejich snažení. „Vždyť v takovém vedru to byl perfektní výkon. Navíc ty kopce byly fakt náročné.“

Po posledním občerstvovacím bodu na trase nezbyvalo než šlápnout na plyn, dorazit s předstihem do hotelu a vyndat všechnu bagáž do pokojů. Na závěr dne dvouhodinová večeře a následný „brífink“ na další den. Ráno v sedm začíná kolotoč znovu. A tak to šlo den co den, až jsme po devíti stech našlapaných kilometrech dorazili do vysněného cíle – městečka Collioure u Středozemního moře. Jeden by čekal, že tolik kilometrů s takovými kopci mohou zvládnout jen špičkoví cyklisté. Opak je pravdou. Po horách se tu prohání spousta víkendových sportovců, často už v důchodovém věku. Z naší skupiny dojeli do „cíle“ všichni ve zdravé a dobré náladě.

Kudy jsme jeli

1. den: Biarritz – Montory, 132 km/2 160 výškových metrů

Zahřívací etapa vedla od Atlantského oceánu přes průsmyky Col d'Espéquy (672 m) a Col d'Osquich (392 m). Profílem byla sice nenáročná, ale vysoké teploty a nepředstavitelná vlhkost z ní udělaly očistec – 3 cyklisté vzdali.

2. den: Montory – Gurmençon, 125 km/2 600 výškových metrů

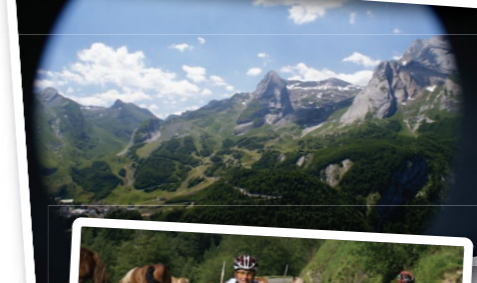
Druhá etapa vedla krásným údolím Navarra a dál přes horská sedla Col de la Pierre St. Martin (1 760 m), Col de Soudet (1 540 m) a Col de Labays (1 354 m). Milha, která poklidně klímbala ve vzdáleném údolí, se s nepředstavitelnou rychlostí vyšplhala až do hor a ze slunného dne se stala vyjížďka v neprostupné mlze a chladu.

3. den: Gurmençon – Argelès-Gazost, 85 km/2 200 výškových metrů

Počáteční rozjetí údolím podél řeky Gave d'Asped vystřídal desetikilometrové stoupání na Col de Marie-Blanche (1 035 m) a následný osmnáctikilometrový výšlap na Col d'Aubisque (1 709 m) a závěrečný Col du Soulor (1 474 m). Col d'Aubisque sice není extrémně prudký – do 10 %, ale délka dělá své. V lyžařském středisku, 3 kilometry před vrcholkem, už má asi každý toho kopce plné zuby. Ale ten závěrečný výhled stojí za to, abyste sebrali poslední zbytky síly a vyjeli až nahoru.

4. den: Argelès-Gazost – Cadéac, 83 km/2 430 výškových metrů

Čtvrtá etapa nás zavedla do města Luz-St. Sauveur, odkud začíná legendární osmnáctikilometrové stoupání na nejvýše položený pyrenejský průsmyk ve Francii – Col du Tourmalet (2 115 m). Právě tady dominoval v minulých letech sedminásobný vítěz Tour de France Lance Armstrong. Kopec ale není

příliš obtížný, alespoň ze směru od městečka Argelès. Své ale udělá dotěrný vítr a chlad na vrcholku. Závěr etapy ještě okořenil výšlap na Col d'Aspin (1 489 m).

5. den: Cadéac – St. Giron, 138 km/2 800 výškových metrů

Královská etapa zamířila přes další průsmyky z programu Tour de France. Na začátek Col de Peyresourde (1 569 m). Aby kopců nebylo málo, nechybělo další sedlo Col du Portillon (1 320 m) a Col d'Aspet (1 069 m).

6. den: St. Giron – Ax-les-Thermes, 109 km/2 100 výškových metrů

Prvních 30 kilometrů podél říčky Arac vystřídalo stoupání krásnou, úzkou a hravou lesní silnicí k vrcholu Col de Port (1 250 m). Za městem Tarascon jsme pak jeli po úžasné panoramatické silnici bez aut do lázeňského městečka Ax-les-Thermes.

7. den: Ax-les-Thermes – Prades, 95 km/2 290 výškových metrů

Nádherná předposlední etapa přes dva náročné průsmyky – Col de Pailheres (2 001 m) a Col de Jau (1 506 m) – stojí za to. Táhlé stoupání v lese provoněném bylinkami na Col de Jau se zdálo nekonečné i za volantem, co teprve na kole. Nejen díky náročným výšlapům, ale také pro závěrečný sjezd po úzkých klikatých silničkách mezi poličky s kvetoucí levandulí.

8. den: Prades – Collioure, 109 km/1 350 výškových metrů

Rozlučková, relativně nenáročná trasa přes Col Palomere (1 036 m), Col Xatard (752 m) a Col de Llauro (380 m) končí u Středozemního moře v malebném městečku Collioure.

Další informace:
www.mountainbike-suedtirol.de
www.carnansky.cz